

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (štvrtá komora)

z 10. septembra 2015*

„Žaloba o neplatnosť — Policajná a súdna spolupráca v trestných veciach — Europol — Zoznam tretích štátov a organizácií, s ktorými Europol uzavrie dohody — Určenie právneho základu — Právny rámec uplatňujúci sa po nadobudnutí účinnosti Lisabonskej zmluvy — Prechodné ustanovenia — Odvođený právny základ — Rozlišovanie legislatívnych aktov a vykonávacích opatrení — Konzultácia s Parlamentom — Podnet členského štátu alebo Komisie“

Vo veci C-363/14,

ktorej predmetom je žaloba o neplatnosť podľa článku 263 ZFEÚ, podaná 28. júla 2014,

Európsky parlament, v zastúpení: F. Drexler, A. Caiola a M. Pencheva, splnomocnení zástupcovia, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

žalobca,

proti

Rade Európskej únie, v zastúpení: E. Sitbon, K. Plešniak a K. Michoel, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

ktorú v konaní podporujú:

Česká republika, v zastúpení: M. Smolek, J. Vláčil a J. Škeřík, splnomocnení zástupcovia,

Maďarsko, v zastúpení: M. Z. Fehér, G. Szima a M. Bóra, splnomocnení zástupcovia,

vedľajší účastníci konania,

SÚDNY DVOR (štvrtá komora),

v zložení: predseda štvrtej komory L. Bay Larsen (spravodajca), sudcovia K. Jürimäe, J. Malenovský, M. Safjan a A. Prechal,

generálny advokát: N. Wahl,

tajomník: V. Tourrès, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní zo 16. júna 2015,

* Jazyk konania: francúzština.

so zreteľom na rozhodnutie prijaté po vypočutí generálneho advokáta, že vec bude prejednaná bez jeho návrhov,

vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Európsky parlament vo svojej žalobe navrhuje zrušenie vykonávacieho rozhodnutia Rady 2014/269/EÚ zo 6. mája 2014, ktorým sa mení rozhodnutie 2009/935/SVV, pokiaľ ide o zoznam tretích štátov a organizácií, s ktorými Europol uzavrie dohody (Ú. v. EÚ L 138, s. 104, ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).

Právny rámec

Rozhodnutie 2009/371/SVV

- 2 Článok 3 prvý odsek rozhodnutia Rady 2009/371/SVV zo 6. apríla 2009 o zriadení Európskeho policajného úradu (Europol) (Ú. v. EÚ L 121, s. 37, ďalej len „rozhodnutie o Europole“) znie:

„Cieľom Europolu je poskytovať pomoc a podporu činnostiam vykonávaným príslušnými orgánmi členských štátov a ich vzájomná spolupráca pri predchádzaní organizovanej trestnej činnosti, terorizmu a iným závažným formám trestnej činnosti, ktorá sa týka dvoch alebo viacerých členských štátov, a v boji proti takýmto činnostiam.“

- 3 Článok 5 tohto rozhodnutia stanovuje:

„1. Medzi hlavné úlohy Europolu patrí:

- a) zhromažďovať, uchovávať, spracúvať, analyzovať a vymieňať informácie a spravodajské informácie;
- b) bezodkladne oznámiť príslušným orgánom členských štátov prostredníctvom národnej jednotky uvedenej v článku 8 informácie, ktoré sa týkajú štátov, a oznamovať akékoľvek zistené súvislosti medzi trestnými činmi;
- c) pomáhať pri vyšetrovaní v členských štátoch predovšetkým poskytnutím všetkých relevantných informácií národným jednotkám;
- d) požiadať príslušné orgány dotknutých členských štátov, aby v konkrétnych prípadoch začali, vykonali alebo koordinovali vyšetrenie a navrhli zostavenie spoločného vyšetrovacieho tímu;
- e) poskytovať spravodajské informácie a analytickú podporu členským štátom v súvislosti s významnými medzinárodnými podujatiami;
- f) vypracúvať odhad hrozieb, strategické analýzy a všeobecné situačné správy týkajúce sa jeho cieľa vrátane odhadu hrozieb v súvislosti s organizovanou trestnou činnosťou.

2. Úlohy uvedené v odseku 1 zahŕňajú poskytovanie podpory členským štátom pri plnení ich úloh, medzi ktoré patrí zhromažďovanie a analýza informácií z internetu, aby pomáhali pri odhaľovaní trestnej činnosti umožnenej alebo páchanej prostredníctvom internetu.

3. Europol plní tieto doplnkové úlohy:

- a) rozvíja odborné znalosti o vyšetrovacích postupoch príslušných orgánov členských štátov a poskytuje poradenstvo pri vyšetrovaniach;
- b) poskytuje strategické spravodajské informácie s cieľom uľahčovať a podporovať účinné a efektívne využívanie zdrojov dostupných na vnútroštátnej úrovni aj na úrovni Únie pre operatívne činnosti a podporovať tieto činnosti.

4. Okrem toho Europol môže v kontexte svojho cieľa podľa článku 3 a v súlade so svojimi personálnymi a rozpočtovými zdrojmi a v medziach určených správnu radou pomáhať členským štátom poskytovaním podpory, poradenstva a výskumu v týchto oblastiach:

- a) odborná príprava členov ich príslušných orgánov, v prípade potreby v spolupráci s Európskou policajnou akadémiou;
- b) organizácia a vybavenie týchto orgánov uľahčovaním poskytovania technickej pomoci medzi členskými štátmi;
- c) metódy predchádzania trestnej činnosti;
- d) technické a forenzné metódy a analýzy a vyšetrovacie postupy.

5. Europol plní tiež úlohu ústredného úradu pre boj proti falšovaniu eura v súlade s rozhodnutím Rady 2005/511/SVV z 12. júla 2005 o ochrane eura proti falšovaniu ustanovením Europolu ako ústredného úradu na boj proti falšovaniu eura... Europol tiež môže podporovať koordináciu opatrení vykonávaných príslušnými orgánmi členských štátov alebo v rámci spoločných vyšetrovacích tímov, prípadne v spojení so subjektmi Únie a orgánmi tretích štátov na účely boja proti falšovaniu eura. Na žiadosť môže finančne podporiť vyšetrovanie falšovania eura.“

4 Článok 23 uvedeného rozhodnutia stanovuje:

„1. Pokiaľ je to potrebné na plnenie jeho úloh, Europol môže tiež nadviazať a udržiavať vzťahy v oblasti spolupráce s:

- a) tretími štátmi;

...

2. Europol uzaviera dohody so subjektmi uvedenými v odseku 1, ktoré sú zaradené do zoznamu uvedeného v článku 26 ods. 1 písm. a). Takéto dohody sa môžu týkať výmeny operatívnych, strategických alebo odborných informácií vrátane osobných údajov a utajovaných skutočností... Takéto dohody sa môžu uzavrieť iba po schválení Radou, ktorá sa predtým poradila so správnu radou, a pokiaľ ide o výmenu osobných údajov, po získaní stanoviska spoločného dozorného orgánu prostredníctvom správnej rady.

...

4. Pred nadobudnutím účinnosti dohôd uvedených v odseku 2 môže Europol... prenášať subjektom uvedeným v odseku 1 tohto článku informácie priamo okrem osobných údajov a utajovaných skutočností, pokiaľ je to potrebné na legitímne plnenie úloh prijímateľa.

...

6. Europol môže... prenášať subjektom uvedeným v odseku 1 tohto článku:

...

b) osobné údaje, ak Europol uzavrel s dotknutým subjektom dohodu podľa odseku 2 tohto článku, ktorá umožňuje prenášať takéto údaje na základe posúdenia, či tento subjekt zabezpečuje dostatočnú úroveň ochrany údajov.

...“

5 Článok 26 ods. 1 tohto istého rozhodnutia uvádza:

„Rada po porade s Európskym parlamentom kvalifikovanou väčšinou:

a) stanoví zoznam tretích štátov a organizácií uvedených v článku 23 ods. 1, s ktorými Europol uzavrie dohody. Zoznam vypracuje správna rada a podľa potreby sa tento zoznam preskúma...

...“

Rozhodnutie 2009/934/SVV

6 Článok 5 rozhodnutia Rady 2009/934/SVV z 30. novembra 2009, ktorým sa prijímajú vykonávacie predpisy upravujúce vzťahy Europolu s jeho partnermi vrátane výmeny osobných údajov a utajovaných skutočností (Ú. v. EÚ L 325, s. 6), stanovuje:

„1. Europol môže v súlade s článkom 23 ods. 1 rozhodnutia o Europole naviazať a udržiavať spoluprácu s tretími stranami, pokiaľ to je potrebné pre plnenie jeho úloh.

2. Europol v súlade s článkom 23 ods. 2 rozhodnutia o Europole uzatvára dohody s tretími stranami zaradenými do zoznamu tretích štátov a organizácií, ktorý sa uvádza v článku 26 ods. 1 písm. a) rozhodnutia o Europole. Takéto dohody sa môžu týkať výmeny operatívnych, strategických alebo technických informácií vrátane osobných údajov a utajovaných skutočností. ...

3. Europol môže iniciovať postup uzatvorenia dohody s treťou stranou, hneď ako bola tretia strana zaradená do zoznamu uvedeného v odseku 2.

4. Ak Europol plánuje uzatvoriť operatívnu dohodu s treťou stranou, musí posúdiť, či táto tretia strana zabezpečuje primeranú úroveň ochrany údajov. Toto posúdenie sa postúpi správnej rade, ktorá predtým získa stanovisko spoločného dozorného orgánu. ...“

7 Článok 6 tohto rozhodnutia znie:

„1. Správna rada na základe posúdenia uvedeného v článku 5 ods. 4 a po zohľadnení stanoviska spoločného dozorného orgánu rozhodne, či riaditeľ začne rokovania s treťou stranou o uzatvorení operatívnej dohody. Riaditeľ po získaní kladného predchádzajúceho rozhodnutia správnej rady začne rokovania s treťou stranou o uzatvorení takejto dohody. ...

...

3. Riaditeľ po ukončení rokovaní o dohode predloží návrh dohody správnej rade. V prípade uzatvorenia operatívnej dohody, správna rada získa stanovisko spoločného dozorného orgánu. Správna rada odsúhlasí návrh dohody predtým, ako ju predloží Rade na schválenie.

V prípade schválenia operatívnej dohody sa tento návrh dohody a stanovisko spoločného dozorného orgánu predloží Rade.

4. Takéto dohody sa môžu v súlade s článkom 23 ods. 2 rozhodnutia o Europole uzatvoriť iba po schválení Radou, ktorá sa predtým poradila so správnu radou, a ak sa takéto dohody týkajú výmeny osobných údajov, po získaní stanoviska spoločného dozorného orgánu prostredníctvom správnej rady.“

Rozhodnutie 2009/935/SVV

- 8 Článok 1 rozhodnutia Rady 2009/935/SVV z 30. novembra 2009, ktorým sa určuje zoznam tretích štátov a organizácií, s ktorými Europol uzavrie dohody (Ú. v. EÚ L 325, s. 12), stanovuje:

„V súlade s článkom 23 ods. 2 rozhodnutia o Europole uzavrie Europol dohody s tretími štátmi a organizáciami uvedenými v zozname v prílohe k tomuto rozhodnutiu. Europol môže dať podnet na začatie postupu uzavretia dohody, ak sa tretí štát alebo organizácia nachádzajú na tomto zozname. Europol sa usiluje o uzavretie dohody o spolupráci s uvedenými tretími štátmi a organizáciami, ktorá umožňuje výmenu osobných údajov, pokiaľ správna rada nerozhodne inak.“

- 9 Článok 2 rozhodnutia 2009/935 stanovuje:

„1. Návrh na doplnenie nového tretieho štátu alebo organizácie do zoznamu môže dať člen správnej rady alebo Europol. Zdôvodnia pritom operatívnu nevyhnutnosť uzavretia dohody o spolupráci s týmto tretím štátom alebo organizáciou.

2. Správna rada rozhodne, či Rade navrhne doplnenie dotknutého tretieho štátu alebo organizácie do zoznamu.

3. Rada rozhodne o doplnení nového tretieho štátu alebo organizácie do zoznamu zmenou a doplnením prílohy k tomuto rozhodnutiu.“

- 10 Príloha k tomuto rozhodnutiu stanovuje zoznam tretích štátov a organizácií, s ktorými Europol uzavrie dohody.

Napadnuté rozhodnutie

- 11 Odôvodnenia 4 a 7 napadnutého rozhodnutia, ktoré sa týka rozhodnutia o Europole, najmä jeho článok 26 ods. 1 písm. a), ako aj rozhodnutie 2009/934, a najmä jeho články 5 a 6, znejú:

„(4) Správna rada Europolu na svojom zasadnutí 3. a 4. októbra 2012 rozhodla, že Rade odporučí, aby do zoznamu doplnila určité tretie štáty, pričom zdôvodnila operatívnu nevyhnutnosť uzavrieť s uvedenými tretími štátmi dohody o spolupráci.

...

(7) Rada sa 19. decembra 2012 rozhodla konzultovať s Európskym parlamentom a v nadväznosti na túto konzultáciu vydal Európsky parlament stanovisko...“

- 12 Článok 1 tohto rozhodnutia stanovuje:

„Do bodu 1 prílohy k rozhodnutiu [2009/935] sa vkladajú tieto záznamy:

— Brazília

- Gruzínsko
- Mexiko
- Spojené arabské emiráty.“

Návrhy účastníkov konania a konanie pred Súdny dvorom

- 13 Parlament navrhuje, aby Súdny dvor:
- zrušil napadnuté rozhodnutie a
  - zaviazal Radu na náhradu trov konania.
- 14 Rada navrhuje, aby Súdny dvor:
- zamietol žalobu ako neprípustnú alebo subsidiárne ako nedôvodnú,
  - zaviazal Parlament na náhradu trov konania a
  - subsidiárne v prípade zrušenia napadnutého rozhodnutia zachoval účinky tohto rozhodnutia, až pokiaľ bude nahradené novým aktom.
- 15 Rozhodnutím predsedu Súdneho dvora z 15. decembra 2014 sa povolil vstup Českej republiky a Maďarska do konania ako vedľajším účastníkom na podporu návrhov Rady.

O žalobe

- 16 Parlament vo svojich písomnostiach uvádza na podporu svojej žaloby tri žalobné dôvody, z ktorých prvý je založený na porušení podstatných formálnych náležitostí v dôsledku neexistencie podnetu zo strany členského štátu alebo Komisie, ako aj na použití chybného postupu nepovinnnej konzultácie s Parlamentom, druhý na voľbe zrušeného alebo protiprávneho právneho základu a tretí na voľbe právneho základu určeného pre vykonávacie opatrenia na účely prijatia rozhodnutia, ktoré patrí do legislatívnej oblasti.
- 17 Vzhľadom na to, že právny základ aktu určuje postup, ktorý sa má dodržať na účely jeho prijatia (rozsudky Parlament/Rada, C-130/10, EU:C:2012:472, bod 80, a Parlament/Rada, C-658/11, EU:C:2014:2025, bod 57), treba najprv preskúmať druhý žalobný dôvod založený na voľbe právneho základu, ktorý bol zrušený alebo protiprávny, a tretí žalobný dôvod založený na voľbe právneho základu určeného pre vykonávacie opatrenia na účely prijatia rozhodnutia, ktoré patrí do legislatívnej oblasti.

O druhom žalobnom dôvode založenom na voľbe právneho základu, ktorý bol zrušený alebo protiprávny, a o treťom žalobnom dôvode založenom na voľbe právneho základu určeného pre vykonávacie opatrenia na účely prijatia rozhodnutia, ktoré patrí do legislatívnej oblasti

O prvej časti druhého žalobného dôvodu založenej na voľbe zrušeného právneho základu

– Tvrdenia účastníkov konania

- 18 Parlament tvrdí, že článok 26 ods. 1 písm. a) rozhodnutia o Europole ani články 5 a 6 rozhodnutia 2009/934 nemožno považovať za skutočný právny základ.
- 19 Tieto ustanovenia sa totiž obmedzujú len na to, že implicitne odkazujú na článok 34 ods. 2 písm. c) EÚ, ktorý údajne predstavoval jediný možný právny základ na prijatie opatrenia, akým je napadnuté rozhodnutie, v rámci bývalého „tretieho piliera“.
- 20 Právnym základom, ktorý použila Rada, je teda podľa Parlamentu článok 34 ods. 2 písm. c) EÚ. Keďže bol tento článok 34 zrušený Lisabonskou zmluvou, už nemôže slúžiť ako právny základ na prijatie nových aktov.
- 21 Rada spresňuje, že napadnuté rozhodnutie prijala na základe článku 26 ods. 1 písm. a) rozhodnutia o Europole. Články 5 a 6 rozhodnutia 2009/934 boli uvedené ako doplňujúce právne základy. Maďarsko takisto zastáva názor, že článok 26 ods. 1 písm. a) rozhodnutia o Europole predstavoval dostatočný právny základ, a že teda nebolo pri prijatí napadnutého rozhodnutia nevyhnutné odkazovať na primárne právo.

– Posúdenie Súdny dvorom

- 22 Na to, aby sa posúdila dôvodnosť prvej časti druhého žalobného dôvodu, treba určiť právny základ, z ktorého sa vychádzalo pri prijatí napadnutého rozhodnutia.
- 23 V tejto súvislosti treba konštatovať, že toto rozhodnutie neodkazuje na článok 34 EÚ a že v jeho odôvodnení sa výslovne odkazuje na článok 26 ods. 1 písm. a) rozhodnutia o Europole, ako aj na články 5 a 6 rozhodnutia 2009/934.
- 24 Vzhľadom na znenie napadnutého rozhodnutia, ktoré musí na to, aby sa splnila povinnosť odôvodnenia, v zásade uvádzať právny základ, z ktorého vychádza, by sa preto nemalo usudzovať (pozri v tomto zmysle rozsudky Komisia/Rada, C-370/07, EU:C:2009:590, body 39 a 55; Parlament/Rada, C-317/13 a C-679/13, EU:C:2015:223, bod 29, ako aj Parlament/Rada, C-540/13, EU:C:2015:224, bod 19), že toto rozhodnutie je založené na článku 34 EÚ.
- 25 Navyše treba uviesť, že v napadnutom rozhodnutí nič iné nenasvedčuje, že Rada zamýšľala použiť tento článok 34 ako právny základ tohto rozhodnutia.
- 26 Konkrétne v tejto súvislosti je irelevantná okolnosť, aj keby sa preukázala, že článok 34 ods. 2 písm. c) EÚ predstavuje jediný možný právny základ na prijatie opatrenia, akým je napadnuté rozhodnutie, keďže výslovná voľba Rady neuviesť v napadnutom rozhodnutí toto ustanovenie, ale článok 26 ods. 1 písm. a) rozhodnutia o Europole, ako aj články 5 a 6 rozhodnutia 2009/934, jasne svedčí o tom, že napadnuté rozhodnutie je založené na týchto posledných uvedených ustanoveniach ako takých (pozri analogicky rozsudok Parlament/Rada, C-540/13, EU:C:2015:224, bod 21).

- 27 V tejto súvislosti treba uviesť, že aj keď sa články 5 a 6 rozhodnutia 2009/934 netýkajú zmeny zoznamu uvedeného v článku 26 ods. 1 písm. a) rozhodnutia o Europole (ďalej len „zoznam“), a teda nemohli slúžiť ako platný právny základ pre napadnuté rozhodnutie, uvedenie týchto článkov v jeho odôvodnení je len čisto formálnou vadou, lebo toto uvedenie nemalo vplyv na obsah napadnutého rozhodnutia alebo na konanie smerujúce k jeho prijatiu (pozri v tomto zmysle rozsudok Spojené kráľovstvo/Rada, C-81/13, EU:C:2014:2449, body 65 až 67).
- 28 Z predchádzajúceho vyplýva, že zrušenie článku 34 EÚ Lisabonskou zmluvou nezbavuje napadnuté rozhodnutie právneho základu.
- 29 Vzhľadom na tieto okolnosti treba zamietnuť prvú časť druhého žalobného dôvodu ako nedôvodnú.

O druhej časti druhého žalobného dôvodu založenej na voľbe protiprávneho právneho základu a o treťom žalobnom dôvode založenom na voľbe právneho základu určeného pre vykonávacie opatrenia na účely prijatia rozhodnutia, ktoré patrí do legislatívnej oblasti

– Argumentácia účastníkov konania

- 30 Parlament sa domnieva, že za predpokladu, že článok 26 ods. 1 písm. a) rozhodnutia o Europole je právnym základom napadnutého rozhodnutia, toto ustanovenie predstavuje protiprávny odvodený právny základ, na ktorom nemôže byť toto rozhodnutie platne založené.
- 31 Z judikatúry Súdneho dvora totiž vyplýva, že vytvorenie odvodeného právneho základu, ktorý zjednodušuje spôsoby prijímania aktu, je nezlučiteľné so Zmluvami. Tak je to v prípade článku 26 ods. 1 písm. a) rozhodnutia o Europole, lebo toto ustanovenie nepodriaďuje prijatie opatrení vykonávajúcich uvedené rozhodnutie predchádzajúcemu podnetu členského štátu alebo Komisie, a to na rozdiel od toho, čo vyžadoval článok 34 ods. 2 písm. c) EÚ.
- 32 Okrem toho po nadobudnutí platnosti Lisabonskej zmluvy sa článok 26 ods. 1 písm. a) rozhodnutia o Europole údajne stal neuplatniteľným a stanovuje protiprávny odklon od postupu zavedeného touto Zmluvou v súvislosti s prijímaním nových aktov. Takáto odchýlka nie je povolená článkom 9 protokolu (č. 36) o prechodných ustanoveniach (ďalej len „protokol o prechodných ustanoveniach“), ktorý údajne znamená len to, že akty bývalého „tretieho piliera“ sa nadobudnutím platnosti uvedenej Zmluvy automaticky nezrušujú.
- 33 Parlament okrem toho tvrdí, že zoznam predstavuje podstatný prvok predmetnej úpravy a že teda musí byť súčasťou legislatívneho aktu. Prinajmenšom by sa mal považovať za normatívny prvok, ktorý musí byť predmetom delegovaného aktu v zmysle článku 290 ZFEÚ, a nie vykonávacieho aktu zmysle článku 291 ZFEÚ.
- 34 Parlament sa v tejto súvislosti opiera o tri úvahy. Po prvé rozhodnutie o Europole nestanovuje podmienky, ktoré musia byť splnené na to, aby bol určitý štát zapísaný na zoznam. Po druhé má takýto zápis závažné následky, a to vrátane následkov pre základné práva občanov. Po tretie si tento zápis vyžaduje prijatie politických rozhodnutí, za čo je zodpovedný normotvorca Únie.
- 35 Parlament z toho vyvodzuje, že zvolený postup a právny základ boli neprávne, lebo napadnuté rozhodnutie bolo prijaté spôsobom, ako by išlo o vykonávacie opatrenie.
- 36 Rada zastáva názor, že tvrdenia Parlamentu týkajúce sa jednak toho, že kvalifikuje článok 26 ods. 1 písm. a) rozhodnutia o Europole ako odvodený právny základ, a jednak okolnosti, že zmena zoznamu predstavuje podstatný prvok predmetnej úpravy, sa musia chápať ako námietka nezákonnosti smerujúca proti tomuto ustanoveniu.

- 37 Rada v prvom rade spochybňuje prípustnosť tejto námietky nezákonnosti. V tejto súvislosti tvrdí, že podľa článku 10 ods. 1 protokolu o prechodných ustanoveniach právomoci Súdneho dvora týkajúce sa rozhodnutia o Europole zostávajú do 1. decembra 2014 rovnaké, aké boli pred nadobudnutím platnosti Lisabonskej zmluvy. Vtedy uplatniteľný článok 35 ods. 6 EÚ však neupravoval možnosť Parlamentu podať proti aktu prijatému v rámci bývalého „tretieho piliera“, akým je napadnutého rozhodnutie, žalobu o neplatnosť. Z neexistencie právomoci Súdneho dvora v tejto oblasti vyplýva, že námietka nezákonnosti vznesená Parlamentom sa musí vyhlásiť za neprípustnú.
- 38 Rada, ktorú podporuje Maďarsko, subsidiárne uvádza, že článok 26 ods. 1 písm. a) rozhodnutia o Europole bol pri prijímaní tohto rozhodnutia v súlade so Zmluvou o EÚ. Toto ustanovenie sa totiž obmedzuje na to, že stanovuje uplatnenie postupu stanoveného v článku 34 ods. 2 písm. c) EÚ, pričom naposledy uvedený článok nevyhnutne nepodriaďuje prijatie opatrenia, akým je napadnuté rozhodnutie, existencii podnetu členského štátu alebo Komisie.
- 39 Rada a Česká republika sa okrem toho domnievajú, že zmena zoznamu sa v nijakom prípade netýka podstatného prvku oblasti upravenej rozhodnutím o Europole.
- 40 Pokiaľ ide o dôsledky nadobudnutia platnosti Lisabonskej zmluvy, Rada, Česká republika a Maďarsko tvrdia, že výklad článku 9 protokolu o prechodných ustanoveniach navrhnutý Parlamentom by úplne paralyzoval akúkoľvek možnosť prijímať vykonávacie opatrenia upravené v rámci aktov bývalého „tretieho piliera“, čo je presne situácia, ktorej autori Zmlúv chceli zabrániť.

– Posúdenie Súdnyim dvorom

- 41 Z ustálenej judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že voľba právneho základu v prípade aktu Únie musí byť založená na objektívnych skutočnostiach, ktoré možno súdne preskúmať a medzi ktoré patria najmä cieľ a obsah tohto aktu (rozsudok Komisia/Parlament a Rada, C-43/12, EU:C:2014:298, bod 29, ako aj citovaná judikatúra).
- 42 V tejto súvislosti treba uviesť, že medzi účastníkmi konania neexistuje rozpor, pokiaľ ide o vzťah medzi článkom 26 ods. 1 písm. a) rozhodnutia o Europole a účelom alebo obsahom napadnutého rozhodnutia. Parlament naproti tomu spochybňuje zákonnosť tohto ustanovenia, pričom tvrdí, že zjednodušuje spôsoby prijatia opatrenia, akým je napadnuté rozhodnutie, v porovnaní s postupom stanoveným na tento účel v Zmluvách.
- 43 Z judikatúry Súdneho dvora pritom vyplýva, že vzhľadom na to, že pravidlá tvorby vôle inštitúcií Únie sú stanovené Zmluvami a členské štáty ani samotné inštitúcie nimi nemôžu disponovať, iba Zmluvy môžu v osobitných prípadoch splnomocniť niektorú inštitúciu na zmenu rozhodovacieho postupu, ktorý stanovujú. Pokiaľ by sa inštitúcii priznala možnosť vytvárať odvodené právne základy, či už v zmysle sprísnenia, alebo v zmysle zjednodušenia podmienok prijímania aktu, bola by jej tým priznaná normotvorná právomoc prekračujúca medze toho, čo stanovujú Zmluvy (pozri v tomto zmysle rozsudky Parlament/Rada, C-133/06, EU:C:2008:257, body 54 až 56; Parlament/Rada, C-317/13 a C-679/13, EU:C:2015:223, body 42 a 43, ako aj Parlament/Rada, C-540/13, EU:C:2015:224, body 32 a 33).
- 44 V tomto kontexte treba po prvé preskúmať tvrdenie Parlamentu, podľa ktorého právny základ a postup zvolený na prijatie napadnutého rozhodnutia boli nesprávne z toho dôvodu, že napadnuté rozhodnutie sa týka podstatného prvku upravovanej oblasti, ktorý sa môže riadiť len legislatívnym aktom.
- 45 Pokiaľ totiž postup stanovený v článku 26 ods. 1 písm. a) rozhodnutia o Europole slúžiaci na zmenu zoznamu nezodpovedá postupu stanovenému primárnym právom na prijímanie legislatívnych aktov v oblasti policajnej a justičnej spolupráce v trestných veciach, potom sa tento argument musí chápať

ako kritika samotnej legality článku 26 ods. 1 písm. a) rozhodnutia o Europole, a to z dôvodu, že toto naposledy uvedené ustanovenie umožňuje prijatie aktu týkajúceho sa podstatného prvku upravovanej oblasti pomocou flexibilnejšieho postupu, než je postup, ktorý na tento účel stanovuje primárne právo.

- 46 Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora je prijatie podstatných pravidiel v takej oblasti, o akú ide vo veci samej, vyhradené právomoci normotvorcu Únie a tieto pravidlá musia byť stanovené v základnej právnej oblasti. Z toho vyplýva, že ustanovenia, ktoré stanovujú podstatné prvky základnej právnej úpravy, ktorých prijatie vyžaduje uskutočniť politické rozhodnutia, za čo je zodpovedný normotvorca Únie, nemôžu byť predmetom prenesenia právomoci ani súčasťou vykonávacích aktov (pozri v tomto zmysle rozsudok Parlament/Rada, C-355/10, EU:C:2012:516, body 64 až 66).
- 47 Určenie prvkov určitej oblasti, ktoré sa majú kvalifikovať ako podstatné, musí vychádzať z objektívnych skutočností, ktoré môžu byť predmetom súdneho preskúmania, a vyžaduje, aby sa zohľadnili vlastnosti a osobitosti dotknutej oblasti (pozri v tomto zmysle rozsudok Parlament/Rada, C-355/10, EU:C:2012:516, body 67 a 68).
- 48 V prejednávanej veci z článku 3 rozhodnutia o Europole vyplýva, že cieľom Europolu je poskytovať pomoc a podporu činnostiam vykonávaným príslušnými orgánmi členských štátov a ich vzájomnú spoluprácu pri predchádzaní organizovanej trestnej činnosti, terorizmu a iným závažným formám trestnej činnosti, ktorá sa týka dvoch alebo viacerých členských štátov, a v boji proti takýmto činnostiam.
- 49 V tomto kontexte je nadväzovanie vzťahov medzi Europolom a tretími štátmi podružnou činnosťou k činnostiam Europolu, lebo podľa článku 23 ods. 1 rozhodnutia o Europole môže Europol nadviazať a udržiavať vzťahy v oblasti spolupráce s uvedenými štátmi len vtedy, ak je to potrebné na plnenie jeho úloh.
- 50 Okrem toho normotvorca Únie stanovil zásadu nadväzovania a udržiavania týchto vzťahov, definoval cieľ, ktorý musia tieto vzťahy sledovať, a spresnil rámec, v ktorom sa musia uvedené vzťahy pohybovať.
- 51 Aj keď teda rozhodnutie, ktorým sa mení zoznam, zahŕňa určité zvažovanie s technickými a politickými rozmermi, takéto rozhodnutie sa nemôže považovať za rozhodnutie, ktoré si vyžaduje prijatie politických rozhodnutí, za čo je zodpovedný normotvorca Únie.
- 52 Tvrdenie Parlamentu, že zmena zoznamu môže mať závažné následky pre základné práva občanov, nemôže túto analýzu zmeniť.
- 53 Treba nepochybne uviesť, že sprístupnenie osobných údajov, ktoré môžu povoliť dohody uzatvorené na základe článku 23 rozhodnutia o Europole, môže predstavovať zásah do základných práv dotknutých osôb a ďalej, že niektoré z týchto zásahov môžu byť tak významné, že si nevyhnutne vyžadujú zásah normotvorcu Únie (pozri v tomto zmysle rozsudok Parlament/Rada, C-355/10, EU:C:2012:516, bod 77).
- 54 Samotná zásada sprístupňovania osobných údajov niektorým tretím štátom a rámec, v akom musí k tomuto sprístupneniu dochádzať, boli zrejme zakotvené samotným normotvorcom, lebo článok 23 ods. 6 písm. b) rozhodnutia o Europole a článok 5 ods. 4 rozhodnutia 2009/934 okrem iného stanovujú, že sa vykoná posúdenie, či dotknutý tretí štát zabezpečuje dostatočnú úroveň ochrany údajov.
- 55 V každom prípade samotný zápis tretieho štátu na zoznam neumožňuje nijaké sprístupnenie osobných údajov tomuto štátu. Z článku 23 ods. 2, 4 a 6 rozhodnutia o Europole totiž vyplýva, že takéto sprístupnenie je možné až potom, čo medzi Europolom a týmto štátom bola uzatvorená dohoda, ktorá výslovne povoľuje sprístupňovanie takýchto údajov. V tejto súvislosti je dôležité zdôrazniť, že z článku 23 ods. 2 tohto rozhodnutia v spojení s článkami 5 a 6 rozhodnutia 2009/934 a s článkom 1

rozhodnutia 2009/935 vyplýva, že prerokovanie a uzatvorenie takejto dohody si po zápise dotknutého tretieho štátu na zoznam vyžaduje, aby správna rada Europolu a Rada následne prijali rozhodnutia, pričom správna rada Europolu si ponecháva možnosť nepovolit' riaditeľovi Europolu začať rokovania s dotknutým tretím štátom, nasmerovať tieto rokovania k uzatvoreniu dohody, ktorá neumožňuje výmenu osobných údajov alebo napokon neschváliť návrh dohody, o ktorom sa rokovalo s riaditeľom, a Rada si ponecháva možnosť neschváliť návrh, ktorý predložil Europol.

- 56 Pokiaľ ide o tvrdenie Parlamentu, že rozhodnutie o Europole nestanovuje podmienky, ktoré sa musia splniť na to, aby bol tretí štát zapísaný na zoznam, treba uviesť, že podmienky takéhoto zápisu sú dostatočne presne definované v článku 23 ods. 1 tohto rozhodnutia.
- 57 Z vyššie uvedeného vyplýva, že zmena zoznamu nepredstavuje podstatný prvok oblasti upravenej rozhodnutím o Europole a že normotvorca Únie teda mohol stanoviť, že túto zmenu možno uskutočniť prostredníctvom vykonávacieho aktu.
- 58 Po druhé treba preskúmať tvrdenie Parlamentu, podľa ktorého je článok 26 ods. 1 písm. a) rozhodnutia o Europole protiprávny, lebo povoľuje prijímanie opatrení vykonávacích uvedené rozhodnutie bez predchádzajúceho podnetu členského štátu alebo Komisie.
- 59 Keďže zákonnosť aktu Únie sa má posudzovať podľa skutkových a právnych okolností existujúcich v čase prijatia tohto aktu, zákonnosť článku 26 ods. 1 písm. a) rozhodnutia o Europole sa má v tejto súvislosti posudzovať vzhľadom na ustanovenia, ktorými sa v čase prijatia tohto rozhodnutia riadilo vykonávanie všeobecných aktov v oblasti policajnej a súdnej spolupráce v trestných veciach, t. j. článok 34 ods. 2 písm. c) EÚ a článok 39 ods. 1 EÚ (pozri analogicky rozsudky Parlament/Rada, C-317/13 a C-679/13, EU:C:2015:223, bod 45, ako aj Parlament/Rada, C-540/13, EU:C:2015:224, bod 35).
- 60 Z týchto ustanovení vyplýva, že Rada rozhodujúca kvalifikovanou väčšinou určí po konzultáciách s Parlamentom opatrenia nevyhnutné na vykonanie rozhodnutí prijatých v rámci hlavy upravujúcej policajnú a súdnu spoluprácu v trestných veciach.
- 61 Účastníci konania však majú odlišné názory, pokiaľ ide o výklad pravidiel stanovených v článku 34 ods. 2 písm. c) EÚ v súvislosti s otázkou, či prijatie týchto vykonávacích opatrení vyžaduje predchádzajúci podnet zo strany členského štátu alebo Komisie.
- 62 V tejto súvislosti treba uviesť, že toto ustanovenie rozlišuje medzi rozhodnutiami, ktoré môže Rada prijímať jednomyselne, a opatreniami, ktoré sú nevyhnutné na vykonanie týchto rozhodnutí na úrovni Únie, ktoré Rada prijíma kvalifikovanou väčšinou.
- 63 V tomto kontexte sa musí výraz „z podnetu členského štátu alebo Komisie“ vzhľadom na syntax viet, ktorými je uvedené ustanovenie tvorené, chápať tak, že sa vzťahuje len na základné opatrenia, ktoré môže Rada prijať jednomyselne.
- 64 Zo znenia tohto ustanovenia teda vyplýva, že sa musí vykladať v tom zmysle, že podnet členského štátu alebo Komisie nie je na účely prijatia takých vykonávacích opatrení, ako je napadnuté rozhodnutie, nevyhnutný.
- 65 Tento výklad je podporovaný kontextom, v akom sa nachádza článok 34 ods. 2 písm. c) EÚ, ktorý treba zohľadniť pri výklade tohto ustanovenia (pozri v tomto zmysle rozsudok M'Bodj, C-542/13, EU:C:2014:2452, bod 34 a citovanú judikatúru).
- 66 Pokiaľ totiž ide o ustanovenia, ktoré sa osobitne týkajú policajnej a súdnej spolupráce v trestných veciach po nadobudnutí platnosti Lisabonskej zmluvy, článku 76 ZFEÚ a 291 ZFEÚ vyžadujú podnet členského štátu alebo Komisie len pri prijímaní legislatívnych aktov, avšak nie vykonávacích opatrení.

- 67 Treba teda zamietnuť tvrdenie Parlamentu, že skutočnosť, že článok 26 ods. 1 písm. a) rozhodnutia o Europole povoľuje prijímanie opatrení na vykonanie tohto rozhodnutia bez predchádzajúceho podnetu členského štátu alebo Komisie, znamená, že uvedené rozhodnutie treba považovať za ustanovenie, ktoré zavádza jednoduchší spôsob prijímania takýchto opatrení v porovnaní s postupom, ktorý na tento účel stanovuje Zmluva o EÚ.
- 68 Pokiaľ ide o tvrdenia Parlamentu týkajúce sa nezlučiteľnosti článku 26 ods. 1 písm. a) rozhodnutia o Europole s procesnými pravidlami uplatniteľnými na nadobudnutie platnosti Lisabonskej zmluvy, v každom prípade treba pripomenúť, že protokol o prechodných ustanoveniach obsahuje ustanovenia týkajúce sa osobitne právneho režimu, ktorý sa po nadobudnutí platnosti tejto Zmluvy uplatňuje na akty prijaté na základe Zmluvy o EÚ pred týmto dátumom (pozri v tomto zmysle rozsudky Parlament/Rada, C-317/13 a C-679/13, EU:C:2015:223, bod 51, ako aj Parlament/Rada, C-540/13, EU:C:2015:224, bod 41).
- 69 Článok 9 tohto protokolu tak stanovuje, že právne účinky takýchto aktov sú zachované, pokiaľ sa tieto akty uplatňovaním Zmlúv nezrušia, nevyhlásia za neplatné alebo nezmenia a nedoplnia.
- 70 Súdny dvor pritom rozhodol, že tento článok treba vykladať tak, že znamená, že ustanovenie aktu riadne prijatého na základe Zmluvy o EÚ pred nadobudnutím platnosti Lisabonskej zmluvy, ktoré stanovuje podmienky pre prijímanie vykonávacích opatrení v súvislosti s týmto aktom, naďalej vyvoláva svoje právne účinky, pokiaľ nebolo zrušené, vyhlásené za neplatné, zmenené alebo doplnené, a umožňuje prijatie vykonávacích opatrení na základe postupu, ktorý vymedzuje (rozsudky Parlament/Rada, C-317/13 a C-679/13, EU:C:2015:223, bod 57, ako aj Parlament/Rada, C-540/13, EU:C:2015:224, bod 47).
- 71 Keďže článok 290 ZFEÚ sa neuplatní, článok 26 ods. 1 písm. a) rozhodnutia o Europole nemôže byť za týchto okolností nezlučiteľný s týmto ustanovením Zmluvy o FEÚ.
- 72 Rovnako tvrdenia Parlamentu, ktorých cieľom je preukázať, že článok 26 ods. 1 písm. a) rozhodnutia o Europole stanovuje pre prijímanie vykonávacích opatrení prísnejšie alebo miernejšie podmienky v porovnaní s postupom, ktorý na tento účel stanovuje Zmluva o FEÚ, nemôžu viesť Súdny dvor ku konštatovaniu, že toto ustanovenie predstavuje odvodený právny základ, ktorý je protiprávny a ktorého uplatnenie treba vylúčiť na základe námietky (pozri analogicky rozsudky Parlament/Rada, C-317/13 a C-679/13, EU:C:2015:223, bod 58, ako aj Parlament/Rada, C-540/13, EU:C:2015:224, bod 48).
- 73 Preto za týchto okolností bez toho, aby bolo potrebné vyjadriť sa k prípustnosti druhej časti druhého žalobného dôvodu a tretieho žalobného dôvodu, ich treba zamietnuť ako nedôvodné (pozri v tomto zmysle rozsudky Parlament/Rada, C-317/13 a C-679/13, EU:C:2015:223, bod 59, ako aj Parlament/Rada, C-540/13, EU:C:2015:224, bod 49 a citovanú judikatúru), a teda tieto žalobné dôvody zamietnuť v plnom rozsahu.

O prvom žalobnom dôvode založenom na porušení podstatných formálnych náležitostí

Argumentácia účastníkov konania

- 74 Parlament tvrdí, že pokiaľ sa režim predchádzajúci Lisabonskej zmluve v prejednávanej veci naďalej uplatňuje, napadnuté rozhodnutie by malo byť prijaté z podnetu členského štátu alebo Komisie a po konzultácii s Parlamentom, a to na základe článku 34 ods. 2 písm. c) EÚ v spojení s článkom 39 ods. 1 EÚ.
- 75 Napadnuté rozhodnutie nebolo prijaté na podnet členského štátu ani Komisie. Ďalej konzultácia Rady s Parlamentom nemohla spĺňať požiadavky článku 39 ods. 1 EÚ a článku 26 ods. 1 písm. a) rozhodnutia o Europole, keďže podľa názoru Rady mala táto konzultácia len nepovinnú povahu.

- 76 Rada naopak zastáva názor, že ani rozhodnutie o Europole, článok 34 ods. 2 písm. a) EÚ, článok 291 ods. 2 ZFEÚ, ani článok 76 ZFEÚ nevyžadujú, aby bol akt, akým je napadnuté rozhodnutie, prijatý z podnetu členského štátu alebo Komisie.
- 77 Rada okrem toho uvádza, že nebola povinná konzultovať s Parlamentom, lebo článok 39 EÚ bol Lisabonskou zmluvou zrušený. Podľa Rady by uloženie takejto povinnosti okrem iného znamenalo, že by bol do postupu stanoveného v článku 291 ZFEÚ doplnený prvok, ktorý sa v ňom neuvádza, a bola by tak spochybnená inštitucionálna rovnováha zavedená Lisabonskou zmluvou.
- 78 Maďarsko tvrdí, že Rada splnila povinnosť konzultácie stanovenú v článku 26 ods. 1 rozhodnutia o Europole pomocou nástroja dobrovoľnej konzultácie, ktorý použila.

Posúdenie Súdny dvorom

- 79 Pokiaľ ide po prvé o to, že napadnuté rozhodnutie bolo prijaté bez predchádzajúceho podnetu členského štátu alebo Komisie, treba konštatovať, že článok 26 ods. 1 písm. a) rozhodnutia o Europole o takomto podnete nehovorí. Z tohto ustanovenia v spojení s článkom 2 ods. 2 rozhodnutia 2009/935 naopak vyplýva, že je na správnej rade Europolu, aby navrhla, aby bol na zoznam doplnený tretí štát.
- 80 Z úvah obsiahnutých v bodoch 65 až 71 tohto rozsudku navyše vyplýva, že článok 34 ods. 2 písm. c) EÚ ani nevyžadoval, aby vykonávacie opatrenia v oblasti policajnej a súdnej spolupráce v trestných veciach boli prijímané z podnetu členského štátu alebo Komisie.
- 81 Za týchto podmienok neexistencia podnetu členského štátu alebo Komisie pred prijatím napadnutého rozhodnutia nemôže predstavovať porušenie podstatnej formálnej náležitosti.
- 82 Pokiaľ ide po druhé o podmienky konzultácie s Parlamentom, treba pripomenúť, že riadne konzultácie s Parlamentom v prípadoch stanovených príslušnými normami práva Únie predstavujú podstatnú formálnu náležitosť, ktorej nedodržanie má za následok neplatnosť dotknutého aktu (rozsudky Parlament/Rada, C-317/13 a C-679/13, EU:C:2015:223, bod 63, ako aj Parlament/Rada, C-540/13, EU:C:2015:224, bod 53 a citovaná judikatúra).
- 83 Vzhľadom na to, že z odpovede na druhý a tretí žalobný dôvod vyplýva, že Rada mohla platne založiť napadnuté rozhodnutie na článku 26 ods. 1 písm. a) rozhodnutia o Europole, treba teda určiť, či pred prijatím aktu založeného na tomto ustanovení treba konzultovať s Parlamentom.
- 84 Zo samotného znenia uvedeného ustanovenia pritom vyplýva, že Rada je povinná konzultovať s Parlamentom pred zmenou zoznamu.
- 85 Na rozdiel od toho, čo tvrdí Rada, zrušenie článku 39 ods. 1 EÚ Lisabonskou zmluvou nemôže spochybníť túto povinnosť konzultovať s Parlamentom, lebo táto povinnosť je výslovne stanovená v článku 26 ods. 1 písm. a) rozhodnutia o Europole.
- 86 Rovnako skutočnosť, že článok 291 ZFEÚ nestanovuje povinnosť konzultovať s Parlamentom, je irelevantná, lebo povinnosť konzultovať s Parlamentom predstavuje jeden z právnych účinkov rozhodnutia o Europole, ktoré sú zachované po nadobudnutí platnosti Lisabonskej zmluvy v zmysle článku 9 protokolu o prechodných ustanoveniach (pozri analogicky rozsudky Parlament/Rada, C-317/13 a C-679/13, EU:C:2015:223, bod 68, ako aj Parlament/Rada, C-540/13, EU:C:2015:224, bod 58).
- 87 V prejednávanej veci je nesporné, že Rada prijala napadnuté rozhodnutie po konzultácii s Parlamentom.

- 88 Parlament však tvrdí, že okolnosť, že Rada pristúpila k tejto konzultácii, aj keď sa domnievala, že nemala povinnosť tak urobiť, predstavuje porušenie podstatnej formálnej náležitosti.
- 89 V tejto súvislosti treba konštatovať, že sa netvrdilo, a tým skôr nepreukázalo, že pochybenie Rady v súvislosti s rámcom, v ktorom mala prebehnúť konzultácia s Parlamentom, v skutočnosti viedlo k obmedzeniu priestoru, ktorý je priznaný Parlamentu v rámci postupu, ktorým bolo prijaté napadnuté rozhodnutie, alebo k ovplyvneniu obsahu tohto rozhodnutia.
- 90 Treba najmä uviesť, že Parlament mohol pred prijatím uvedeného rozhodnutia oboznámiť Radu so svojim postojom. Zo samotného znenia stanoviska vydaného Parlamentom v priebehu tohto postupu a z vysvetlení poskytnutých touto inštitúciou na pojednávaní navyše vyplýva, že táto inštitúcia pri prijímaní daného stanoviska zastávala názor, že konzultovala s Radou v súlade s povinnosťou konzultácie stanovenou v článku 26 ods.1 písm. a) rozhodnutia o Europole.
- 91 Za týchto podmienok sa nepreukázalo, že pochybenie Rady zabránilo Parlamentu v účinnej účasti na predmetnom postupe alebo že narušilo podmienky výkonu jeho funkcií (pozri v tomto zmysle rozsudky Parlament/Rada, C-392/95, EU:C:1997:289, bod 14, a Parlament/Rada, C-658/11, EU:C:2014:2025, bod 81).
- 92 Tento záver nie je spochybnený riešením, ktoré Súdny dvor prijal v rozsudku Parlament/Rada (C-316/91, EU:C:1994:76).
- 93 Súdny dvor v tomto rozsudku nepochybne konštatoval, že nesprávna voľba právneho základu, ktorá neobsahuje konzultáciu s Parlamentom, môže zasiahnuť do výsady Parlamentu, ktorou je právo byť konzultovaný, ak to stanoví primárne právo, a to aj keď došlo k nepovinnnej konzultácii (rozsudok Parlament/Rada, C-316/91, EU:C:1994:76, bod 14).
- 94 V tomto rozsudku však Súdny dvor vykonal takýto záver len pri posudzovaní prípustnosti žaloby, ktorú Parlament podal proti aktu Rady, a to bez toho, aby sa vyjadril k tomu, či pochybenie, ktorého sa dopustila Rada pri výklade uplatniteľného právneho základu, v súvislosti s tým, či je konzultácia s Parlamentom povinná, predstavuje samo osebe porušenie podstatnej formálnej náležitosti, nezávisle na jeho konkrétnych účinkoch na skutočnú účasť Parlamentu na danom postupe alebo na podmienky, za ktorých Parlament vykonáva svoje funkcie.
- 95 Riešenie, ktoré prijal Súdny dvor vo veci, v ktorej bol vydaný uvedený rozsudok, bolo navyše sčasti založené na okolnosti, že uvádzané pochybenie v prípade právneho základu viedlo k tomu, že sa vylúčilo uplatnenie ustanovenia, ktoré Parlamentu umožňovalo dosiahnuť na žiadosť uplatnenie zosúladeného postupu (rozsudok Parlament/Rada, C-316/91, EU:C:1994:7, bod 18), čo nebol prípad prejednávanej veci.
- 96 Okrem toho treba uviesť, že Súdny dvor tiež rozhodol, že chybné nahradenie právneho základu, ktorý nevyžaduje konzultáciu s Parlamentom iným právnym základom, je čisto formálnou vadou (rozsudok Komisia/Rada, 165/87, EU:C:1988:458, bod 20). Okolnosť, že sa Rada zmýli v právnom rámci, v akom konzultuje s Parlamentom, tak nemôže vyvolať dopady na obsah rozhodnutia, ktoré bolo prijaté na konci posudzovaného postupu.
- 97 Z vyššie uvedeného vyplýva, že prvý žalobný dôvod musí byť zamietnutý v celom rozsahu.
- 98 Keďže nebolo možné prijať nijaký zo žalobných dôvodov predložených Parlamentom, žaloba sa musí zamietnuť.

O trovách

- ⁹⁹ Podľa článku 138 ods. 1 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže Rada navrhla zaviazat' Parlament na náhradu trov konania a Parlament nemal úspech vo svojich dôvodoch, je opodstatnené zaviazat' ho na náhradu trov konania.
- ¹⁰⁰ Podľa článku 140 ods. 1 tohto rokovacieho poriadku Česká republika a Maďarsko znášajú svoje vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (štvrtá komora) rozhodol a vyhlásil:

- 1. Žaloba sa zmieta.**
- 2. Európsky parlament je povinný nahradiť trovy konania.**
- 3. Česká republika a Maďarsko znášajú svoje vlastné trovy konania.**

Podpisy